

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Prenumerationspris:
 Postarvodet inberäknadt.
 Helt år . . . kr. 4:—
 Tre kvarts år . . . 3:—
 Halft år . . . 2:—
 Ett kvarts år . . . 1:—

FREDAGEN.

Annonspris:
 pr petitrad
 för en gång 15 öre.
 för minst 5 g. 10 "

Göteborg, Joh. Lundéns Bok- & Accidenstryckeri, 1892.

UTGIFVARE:
 CARL ALB. NORDGREN.

Fredagen den 26 Februari 1892.

Redaktion och Expedition:
 Magasinsgatan 7, Göteborg.

Herr Oliver Zetterholm.

(Som Frälsningssoldat på Varieté du Boulevard.)

Sedan man börjat ledsna vid det utländska tyska och danska varietékram, hvarmed vi varit öfversvämmade det senaste decenniet, ha ärade varietéägare gjort ett och annat försök med inhemska förmågor. Ofta ha dessa försök misslyckats, dels emedan publikens förskämda smak icke förmått respektera det sunda, det goda, det begripliga, samt dels på grund af otörstånd hos direktörerna vid engagerandet af sjuetter.

Då nu senast Varieté du Boulevard gjorde till sin uppgift att lösa nämnda smakfråga med nu i dagarne hastigt afidne, allmänt omtyckte, Herr L. Otterström, som dirigent, tyckes förhoppningarne icke blifvit gäckade, vare sig för publik eller varieté. Hr. O. förstod sin sak rätt bra som varietédirektör, hvarpå hr Oliver Zetterholms engagerande är ett eklant bevis.

Herr Zetterholm har onäkligt, under den korta tid han varit anställd å Varieté du Boulevard, varit en af de förnämsta dragningskrafterna. Från första dagen har han med odeladt bifall emottagits af den mindre blaserade publiken och alltid med stormande jubel.

De prestationer vi sett, hafva varit genomgådda af en sann dramatisk intellektualitet, parad med en god, välpassande sångröst. Hans uppträdande som "fruntimmer" ha alltid gjorts med viss måtta, och just denna måtta har bidragit till att man afton efter afton icke tröttnat på att se och höra denna "kvinna" med karlröst. Hr Z — holms "Snobben" är gedigen. Den är icke så "rolig" som hr V. Lundbergs snobb i "Tombolan" men så mycket mera sann och naturlig, hvarigenom den af förstasigspåare ställts framför den senare som scenisk skapelse.

Men så har ju hr Zetterholm "anor" att brås på.

Han är son till, 1873 afidne, teaterdirektör Zetterholm, som var innehafvare af Södra teatern i Stockholm. 1858 gjorde lille Oliver väsen utaf sig första gången. Pappan dubbade honom genast vid födelsen till skådespelare och så snart han kunde gå, fick han göra sin debut på scenen.

Efter att hafva studerat vid Katrinas läroverk kom han dock först i bokhandel efter faderns död samt började först 1876 sin egentliga teaterbana hos "svä-

gern", dåvarande teaterdirektören Key. Efter att sedermera ett par år varit anställd vid teater i Finland, kom han 1883 till Göteborgs Stora teater, der han uppbars af publikens ynnest och bevägenhet hela tiden. Då det Lundgrenska sällskapet slutade våren 1890, tog hr Z. farväl af Göteborgarne och har sedan dess haft anställning å Djurgårdsteatern i Sthlm. sommaren 1890. På senaste tiden har han gjort till sin uppgift att höja den Svenska Varietés och som varietéartist har han med framgång uppträdt å Sveasalens varieté i Sthlm. med flera ställen tills han ånyo kom hit vid detta års början.

Han skulle redan vid denna månads slut lemna oss igen, men ett par veckor till få vi antagligen ha honom kvar.

På grund af hr Otterströms främtälle skulle en ny direktör tillsättas och vi tro icke valet vore så oklokt, om (n. b. ifall hr Z. icke är upptagen å annat håll) valet fölle på honom. Vi tro bestämt att hr Z — holm är vuxen upptaga hr O-s. mantel — vunnit ingenting, så förlorades säkerligen ingenting derpå, hvilket kunde ske om inkompetent direktör tillsattes.

Vi hoppas det bästa.

För att bereda hr Z-s. vänner tillfälle till ett kärt minne, ha vi i dag porträtterat hr Z., då han uppträder som "frälsningssoldat" samt återgifva med stenografisk noggrannhet en af de populäraste kupletter, han deri sjunger:

(Eftertryck förbjudes.)

- "Fast jag för frälsning ifrat jemt uti herr Booths armé,
 Jag ifrar, tror jag, mer bestämt för stygga karlarne.
 Helt nyss en stor kavallerist mitt hjerta tog med storm —
 I mången form trifs skönhet visst, men mest i uniform.
 Visst svär han så, att det ibland kan röra stock och sten,
 :: Men när han rider, ja när han rider, det går igenom både mäg och ben ::
2. Ack evigt kommer jag ihåg när i mitt lilla kök,
 Jag första gången honom såg uppå ett kort besök.
 Han frågte efter en "Kristin" hvarpå adress han fått
 Men tvärt så jag med salig min: O! duger ej Charlotte?
 Ej var han vacker, der han stod med utåtvända knän,
 :: Men när han rider etc. ::
3. Och vindar gör han nog ibland och är väl lång och stel
 Men det gör ej det minsta grand, ty hvem är utan fel?
 Fast jag är löjtnant i armén och han korporal är nu,
 Så gör jag mig dock så "gemen" och kallar'n "söta du".
 Ty får han ej befördran der — blir han hos oss kapten,
 :: Ty när han rider" etc. ::

Nygis.

h. 57
 36

Välgörenhet.

Att välgörenheten är så högt och *systematiskt* utvecklad i det nuvarande samhället, är det bästa beviset för, att det är stadigt i upplösning. Endast der rättvisan nått sin högsta fulländning kan en dylik välgörenhet utveckla sina praktfulla, men i de flesta fall doftlösa, ja, giftiga blomster. Välgörenheten satt i system är ett surrogat, en parodi af rättvisan.

Härmed ha vi icke sagt, att välgörenheten är öfverflödig, tvärtom, den är absolut nödvändig, sådant som samhället nu är beskaffadt. Vi ha heller icke tänkt att svarfva ihop några tirader om ett idealsamhälle, der alla ingen välgörenhet — i detta ords bästa betydelse — behöfver förekomma. Vi tro inte på ett dylikt tillstånd, och vi ha ingen lust att hyckla.

Ahnej, den ena människan kommer nog alltid att behöfva den andras bistånd i ett eller annat fall under lifvets mångahanda besvärligheter.

Äfven i ett kommande, lyckligare och rättvisare samhälle, hvar på en hvar hoppas, hvarefter den lidande menskligheten trängtar, äfven der kommer det nog att finnas någon hungrig att mätta, någon naken att kläda, någon sjuk som behöfver vård, någon i ett eller annat hänseende olycklig som behöfver en hjälpsam hand för att icke duka under i kampen. Med få ord: den sauna välviljan, den verkligt uppoffrande hjälpsamheten kommer nog alltid att finna ett större eller mindre fält för sin verksamhet.

Men denna välgörenhet kommer att få en helt annan prägel; den kommer att ingå en innerlig förening med den sanna människokärlekens och rättvisans principer, den blir i verklig mening human.

Det är en stor konst att göra väl så, att man icke på samma gång gör illa och den konsten ha herrar öfverklassare och samhällets styrande mycket svårt för att lära. De kunna icke få i sina tränga hjernor det enkla faktum, att äfven en fattig och vanlottad kan ha en viss sjelfkänsla, en stolthet, som lätt såras och sina egna, bestämda åsigtter om saker och ting, med ett ord: karakter. Dessa herrar, som med en sådan öfverlägsen min orera om den personliga friheten och påstå, att ett samhälle, ordnad efter socialismens grundsatser skulle undertrycka denna frihet och förvandla människorna till automatiska träfigurer, dessa herrar bilda föreningar för välgörenhet efter ett visst system, en schematisk, väl beräknad plan, som icke har mer med personlighetsbegreppet att göra, än då en landtbrukare bygger en ladugård, der hvarje kreatur har sin bestämda plats angifven med en namnplåt otvanför hvarje bås.

Vi skola i ett följande nr närmare utveckla hvad systematisk välgörenhet innebär och dervid som ett exempel ta en *vis*s förening här i staden i kritiskt skärskådande.

Ljung.

Brott och straff.

I lördags klippte vi två notiser ur en af stadens tidningar. Den ena lydte så här:

"F. konsul Sven Börjeson, förut innehafvaren af firman Zethräus, Börjeson & Co., började i förgår morgse att å härvarande cellfångelse aftjena honom ådömda 6 månaders fängelse för oredlighet mot borgenärer."

Den andra så här:

"Hur han straffades. Förre tvångsarbetsfången Johannes Jonsson, hvilken den 15 dennes med sin käpp sönderlog en större ruta i bokhandelsfirman N. P. Pehrssons lokal, dömdes i dag af poliskammaren till 2 års tvångsarbete.

Målsegaren hade åstått från sin talan, hvadan ärendet ej remitterades till rådhusrätten."

Den som i årtal jonglerat med millioner kronor af andras pengar, som hjertlöst spekulerat i den stora massans brödbekymmer och som slutligen ertappats såsom vårdslös gäldenär med några hundratusen kronors balans, en balans på hvilken den stora massan i sista hand får sitta emellan, der gäller domen af en "välvis" rådstufvurätt på 6 månaders fängelse och den dömda finner sig nöjd att bli fri från den trassliga affärshärfvan för så billigt pris.

Men en utsvulten stackare som inte har några andra laster på sitt samvete än att vara fattig, utan arbete och utan magfylla, kommer in i en butik, ödmjukt bedjande om en slant till bröd efter att hafva blifvit nekad hjälp, förebrädd för sin fattigdom, samt iproppad en del religiöst ovet och kastad på dörren, Denne dömes af en samvetsgrann poliskammare till *två års tvångsarbete*, — hvilket är nästan liktydligt med straffarbete — för det han i hastigt mod slagit sönder en fönsterruta.

I denna sammanställning skönjes likhet inför lagen — inte sant?

Olika brott och olika straff!

Naturligtvis var Sven Börjessons "oförstånd" en förmildrande och Johannes Jonssons "förstånd" en försvårande omständighet. Nog alltid var det ett större brott att slå sönder en fönsterruta än att på börsspel balancera bort några hundra tusen kronor, och nog var två års tvångsarbete ett lindrigare straff än ett halft års fängelse.

Men det har hänt att då ett "brott" sådant som att slå sönder ett par fönsterrutor en suite af rent lätt-sinnigt okynne fått saklöst passera derfor att förröfvaren var en herre med bildning, d. v. s. pengar. Man låtsades ett par dagar springa bland "paket" och söka brottslingen tills det blef glömdt och väl gömdt. Men det har äfven hänt att en bryggaredräng blifvit dömd till straffarbete derfor att han spelat bort på af kongl. Maj. och Kronan stämplade spelkort ett 40:tal kronor af anförtrodda medel. Men denne brottsling var utan "bildning" och följaktligen fullt tillräknelig för sina handlingar.

Vi tvifla på att "rättvisans lotteri" genom slika dragningar i längden kan undgå att ställas i nivå med det riksbekanta "Söderhamnslotteriet."

I frågan om brott och straff tillåta vi oss citera några punkter ur Sveriges Rikes Lags Domareregler:

"Så skall ock domaren tänka deruppå, att såsom han är sjelf Guds befallningsman, så hörer ock folket, som han döma skall, Gudi till, så att han skall med Guds, och icke sin egen befallning, döma Guds och icke sitt eget folk. Ty skall han så döma Guds folk, som han vill stå till svars inför honom, som folket tillhör."

Desslikes skall han ock besinna, att Domare-embetet är för den menige mans bästa insatt, och icke för domarens eget bästa, och därför skall han bruka det den menige man, och icke sig sjelf, till godo, ändock det är honom sjelf med till godo, när det rätt brukadt varder. Dock skall han söka det meniga bästa med embetet, och icke sitt eget. Ty domaren är för den menige mans skull, och icke den menige man för domarens skull.

Alla lagar skola vara sådana, att de tjena till det meniga bästa, och därför då lagen blifver *skadlig*, så är det icke mera lag, utan olag, och bör afläggas.

En god beskedlig domare är bättre än god lag, ty han kan alltid laga efter lägligheterna. Der en ond och orättvis domare är der hjälper god lag intet, ty han vränger och gör dem orätt efter sitt sinne.

Domaren akte i all lag, hvad hans uppsåt var som lagen gjorde, annars varder hon missbrukad och vän-

des till ett annat sinne, är hans mening var som lagen gjorde.

Den menige mans bästa är den yppersta lagen, och därför det som finnes den menige man till nytta vara, det bör hållas för lag, ändock att beskrifven lag efter orden synes annorlunda lyda." O. s. v. i oändlighet med bäska piller.

Nygis.

Hit och Dit.

De arbetslöse ämnar tillstålla en bal den 5:te Mars å Börsens festväning till "förmån för sjukhjälp åt fattiga sömmerskor." Det skulle förvånat oss, att vår bal-skygge polismästare vågat bevilja tillstånd härtill, men nu är det de arbetslöse bland öfverklassen, som skola dansa välgörande.

Flygelzitttran, som på annat ställe annonseras, är ett nymodernt instrument, hvilket vi tagit i skärskådande och funnit hålla hvad i annonsen utlovas, ty de äro verkligen väljudande, lättlärd och prydliga. Tillverkaren och försäljaren är sjelf uppfinnaren.

Bergslagsbanans Bolag skäms verkligen för att hembjuda sin "juttna" affär till staten enligt beslut på sammanträdet i måndags. Den gången kröp skammen i Fattighuset och dränkte sig!

Om D. O. Franke, den "saligen" afsomnade hedersmannen, har i "Snällpostens" tillförlitliga spalter uppdukats en sensationshistoria om att Franke skulle tros icke vara död, visserligen med underförstådd reservation, men i alla fall har det förvånat oss, att ett så aktningvärdt madamernas organ kunnat ha mage att försöka ockra på en så grof lögn, ty ingen har ens misstänkt, att Franke icke dött. Och "guskelof" för det!

"**Tolerant-orden**" heter ett de "ungas förbund", deri "bättre" ynglingar och både gifta och ogifta ungdomar vunnit inträde. Ordens syftemål är, att bilda dess medlemmar till fulljädrade Fin du siecle-snobbar. De hålla sina möten nattetid på diverse lokaler inom staden, der dryckenskap och spel tillsammans med lokalernas "englar" öfvas. Stundom upplåtes de förgyllda krogarne till ordens möten och vid sådana tillfällen äro förnämsta recipitionsprofven konsten att först "trilla under bordet" eller kryssa hem i bara skjortärmarne. Det är tydligt, att stundom föräldrars och principalers kassor få betäcka "ordensutgifterna". Upplysta härom af för sann sedlighet ömmande och tillförlitliga personer, hafva vi icke tvekat omnämna det, på det att vederbörande föräldrar, principaler och hustrur måtte få sina ögon öppnade, för att i hvar och ens mån de må bidraga till att spränga den farliga orden, som skulle kunna blifva roten till generationers förderf; ty ingen revolutionsorden, hvarken nihilist- eller anarkist-, är så skadlig för samhället som denna.

Beklagansvärdt är, att några verkligt aktningvärda personer låtit narra sig att ingå i orden, men glädjande är, att de icke blifva gamla der.

Poliskontorens lägen äro icke i alla afseenden de bästa. Det t. ex. vid nedra Husargatan. Skulle icke det passa bättre till affärs- och boningslägenheter, sålunda beredande staden större inkomst genom att förlägga poliskontoret till ett mindre eftersökt läge. Vidare åstadkomma de talrika "finkningarne" vid denna starkt trafikerade plats lika talrika folkskoekningar till men för både gående och körande, förutom de obehagliga intryck trafikanterna oupphörligt äro utsatta för vid exekutionerna.

Poliskontoren borde, enligt vår mening, vara förlagda vid utkanterna eller på bakgatorna, och då "fink-

ningar" inträffa, genast införa delinkventen i närmaste portgång, medan en *polisdroška* anskaffades. På så sätt undgick man att se eländets mörkaste sidor oupphörligen samt sist, men icke sämst, blefvo polisens hästar till någon nytta.

Arfsrätt åt "oäkta" barn är ämne för labotation i årets riksdag. En Johnsson från Bollnäs är det, som, välmenande nog, tror att de som äro så olyckliga att i likhet med "Nygis" vara "oäkta" skulle blifva hjälpta genom att fullt få ärfva sina mödrar. Faktum är, att de mödrar, som inte skämmas för morskapet, ega i regeln ingenting att låta ärfva och för dem som skämmas draga rubriken "*okända föräldrar*" på prestbevisen god försorg, till men för de arfsberättigade.

Brutalitet och sjelfsvåld äro egenskaper, som äro till finnandes lite hvarstädes och icke minst inom stadens och statens embetsverk. Vi mottaga ofta meddelanden om en mängd oefferrättligheter af hvarjehanda slag, men då de i allmänhet äro af den beskaffenhet, att ett offentliggörande icke skulle kunna vara till någon nytta, utan kanske snarare tvärtom, kunna vi i regeln icke låta dem inflyta i tidningen.

För ett par dagar sedan mottogo vi från trovärdiga personer svåra klagomål öfver ett extra biträde vid härvarande postkontor, som ofta gör sig skyldig till öfvergrepp mot underordnade och ett otillbörligt fjesk mot förmän. Senast hade en vaktbetjent varit utsatt för ett småaktigt och orättvist bemötande.

Vi hoppas, att direktör Broberg snart skall få ögonen upp för åsyftade herres bravader, så mycket mer som han äfven utom tjensten för ett föga exemplariskt lif.

De brusto i redovisningen. I intresserade kretsar har under de senaste dagarne nykterhetsvännernas utställning sistliden sommar varit föremål för lifliga kommentarier. Anledningen skulle vara den att den vid insamlandet af bidragen utlofvade offentliga slutredovisningen ännu låter vänta på sig.

Utän att sätta någon stark tro till de vilda rykten som äro i omlopp hafva vi dock härmed velat gifva vederbörande en påstötning om fullgörandet af sina förpliktelser mot allmänheten.

Tidningspressen var ämnet för ett föredrag af hr A. H. Janhekt i söndags. Den väl framförda framställningen innehöll, för att vara inom den tränga ramen af ett föredrag, en stor del intressanta data och siffror ur pressens utvecklingshistoria i in- och utlandet.

Lindholmens Mek. Verkstad såldes i måndags till häradshöfding — — — från Stockholm för 820,000 kronor. Lindholmens verkstad är i sin helhet värd omkring en och en half million, så nog var den affären god. Det märkligaste är, att den synliga köparen, samme häradshöfding, som för samma "rampris" köpte Motala Verkstad, endast är en bulvan åt ett konsortium, bestående af samme herrar,* hvilka helt nyss afträdt verkstäderna till sina fordringsegare, hvarembland svenska staten hade sin dryga andel. Det är snyggare affärer det der. Reflektionerna göra sig ju sjelfva.

Beskedligt är statsutskottet. Allt hvad regeringen "åskat" till konung och hof, till rättsväsendet och till sändebuden vid främmande hof, har utskottet tillstyrkt. Naturligtvis! Dessutom har utskottet i konsekvens härmed afstyrkt hr Erikssons i Eljered motion om nedsättning af anslaget för vår diplomati med 40,000 kronor.

* Det påstås, att den storvise "Ormen Långe" äfven är med i denna affär.

Snygg hushållning med folkets med försakelser och umbäranden betalda skatter.

"Töm, bottenkassan
och fyll henne se'n;
gnid folket, sug massan
till merg och till ben."

"Millioner dukater
åt byråkratin,
Kanoner, soldater
och upptåg af hin."

Är ordningen inom polisen sådan den bör vara? Härpå svaras gång på gång genom iusändare absolut: *nej*. Nu senast meddelas oss från ett polisdistrikt, hurusom en namngifven öfverkonstapel ofta låtit komma sig till last oordentlighet, fylleri och mannamån mot underordnade, dertill välvilligt understödd af tjänstgörande kommissarie. En konstapel hade vid ett tillfälle haft ganska bekymmersamt för att kunna rädda sin öfverlastade förman från en ganska obehaglig situation. Det var från ett spelparti å en af stadens bordeller under tjänstgöringstid. Då konstapeln ej erhöi utlofvad ersättning för "god vakt" tog han sig före det lofliga öfoget att rapportera förmannen hos kommissarien, hvilken med en snäsning sönderref rapporten och slutet blef att konstapeln vid första lägliga tillfälle — fick sitt afsked såsom "olämplig." Vi vilja icke påstå annat än att konstapeln sjelf låtit komma sig till last ett och annat fylleri, men hur skulle han annat kunna med slikt föredöme. Det kan dock icke vara annat än förkastligt ett sådant med- och mothåll, en sådan tydligt ådagalagd mannamån och en dylik oordning just på en ordningens station. Och då dertill kommer att öfverkonstapeln genom att supa i lag med de underordnade mer än en gång uppmuntrat dem till fylleri. Hvar skall ordningen bära, då man har "boken till trädgårdsmästare"? Åt helsefyr, naturligtvis!

Som "Fredagens" sidor numereras i följd nr. efter nr. lämpar den sig väl på grund af formatet till inbindning, hvarför det torde vara skäl uti att samla och gömma hvarje exemplar. Vid årets slut tillverka vi snygga permar, som komma att tillhandahållas för billigt pris.

Ett hjertligt tack till John Kjellman för han gapade och inte bet mig!

I hyrningstider, d. v. s. då man "springer och hyr rum", får man af vissa hyresvärdar frågor, som äro värda att förvaras till efterverlden. Se här hvad en hade på hjertat: "Ni har väl inga barn?! — Ni spela och sjunga väl inte?! (Värdens 18 åriga dotter satt för tillfället och klinkade på ett ostämmt piano och sjöng koraler ganska falskt.) — Ni har väl mattor att lägga på och i trapporna, så att tiljorna ej nötas?! — Ni går väl i kyrkan?! — Kan ni skaffa borgen för hyran?! — Vatten till köket får ni hemta på gården och hålla ljus i trapporna om aftnar och morgnar! — Jag tycker inte om att en massa bekanta till er springa i trapporna! — Hyran kostar för vindsrum med kök tre trappor upp öfver gården 19 kronor i månaden som betalas precis den förste i förskott!!! — Så skall ni hålla mycket tyst, ty jag lider af nervosité!!" — Saliga äro de lidande, ty de skola få hugsvalelse!

De arbetslöses förening hade i går middag ett talrikt besökt möte i Arbetareföreningens stora sal, hvarvid inhemtad esatt föreningens inkomster under sistlidne Januari månad belöpte sig till kr. 53:52 och utgifterna till kr. 39:95, hvadan alltså behållningen utgjorde kr. 13:57. Hvad såväl "Allmänna" Hjelpföreningen som enskilda sådana föreningar angår, an-

såg sig icke mötet af desamma haft något gagn. Beträffande frågan om arbetsbyrån, upplästes komiténs förslag till stadga för densamma, hvilka af de närvarande enhälligt antogos. Byrån skall senast den 1 nästkommande Oktober börja sin verksamhet. Vidare bestämdes, att medlemmarne i föreningen skola under sommarmånaderna betala till densamma en afgift af 25 öre hvardera i månaden, samt att afgiften för de utomstående, hvilka önska blifva inskrifna å arbetsbyrån, skall erläggas med kr. 2: 50.

Härpå diskuterades frågan om utlysande af ett allmänt möte, hvartill entréen för icke-medlemmar i föreningen skulle bestämmas till 10 öre och för föreningsmedlemmar till 5 öre. Diskussionsämnet skulle blifva; "Om arbetslösheten under de senare åren har ökat eller minskats". Efter ett långvarigt och lifligt meningsutbyte beslöts att medlemmarne i föreningen skulle befrias från entré till mötet, samt att diskussionsämnet vid detsamma med hr Janheks komplettering skulle få följande lydelse; "Tilltager arbetslösheten år från år, och hvad är syftemålet med de arbetslöses organisation?" Mötet skulle utlysas en afton, på det så många som möjligt skulle få tillfälle att bevista detsamma, men för öfrigt lemnades åt styrelsen att bestämma dagen för detsamma.

Så följde en fråga, i hvilken man tycktes ha stor möda att fatta något beslut, nämligen beträffande lämpligaste sättet att utdela de till föreningen influtna medlen. Efter mycket vacklande hit och dit beslöts äntligen, att för dessa medel skulle inköpas bröd och potatis, och uppdrogs åt styrelsen ombesörjandet af dessa matvarors utdelande åt föreningsmedlemmarne.

Ingen, som ej fyllt 18 år, finge emellertid mottaga någon utdelning, emedan han ansågs tillhöra familj.

Vidare bejakade mötet ordförandens framställda fråga, huruvida styrelsen ansågs vara vederhäftig att mottaga de penningeunderstöd, som till föreningen inflöte, samt uppdrog åt densamma att utlysa nästa möte.

G. P.

Stadsfullmäktigeval utföll så att hrr assursdirektör *Max Olbers*, professor *Ernst Carlson* och med. dr. *F. E. von Sydow* blifvit valda. Närmast i röstetal kom konsul *J. V. Svalander*. De båda förstnämnde af de valde hade gifven majoritet på alla tre afdelningarna, hvaremot konsul *Svalander* på 3:dje afdelningen erhöi större röstetal.

Stadsfullmäktiges antal beslöts vid allmän rådstuga i tisdag skola ökas från 57 till 60, sålunda för åren 1893 och 1894 väljas 2 nya ledamöter och för 1895 ytterligare en.

I Mörnerska Mordet har Svea Hofrätt till straffet fastställt Rådhusrättens dom d. v. s. *John Mörner* är dömd till lifstidsstraffarbete för *dråp* icke mord och 1:sta resan stöld. Ett fult aber för adelsaristokratien.

F. d. komministern L. G. Arhenborgs äktenskap har nu, enligt A. B., omsider af k. m:t upplösts.

Som på sin tid meddelades i tidningarne från Vermland, nödgades fru Arhenborg att anlita lagens hjälp mot sin girige, elake och i öfrigt högst besynnerlige man. Sådana skola presterna vara!

Öfverfallen å Göteborgs torg. Vid rådhusrätten i Göteborg tilltalade stadsfiskalen, vice härads höfdingen *E. Mellqvist*, förre handlanden *Carl Baur*, för det han den 9 sistlidne november å Gustaf Adolfs torg tilldelat konsuln *Gustaf Kraak* tre slag i hufvudet med en käpp, af hvilken misshandel dock, så vidt visadt vore, endast ringare skada uppkommit.

Sedan rådhusrätten dömt Baur att härför böta 300 kr., fullföljde han talan i Göta hofrätt, som emellertid, enligt utslag den 23 dennes, icke funnit skäl ändra rådhusrättens utslag. G. P.

Konst och Teater.

Stora teatern. I onsdags gafs en folktöreställning hvarvid uppfördes folkskådespelet "Vermländingarne". I dag gifves operan "Faust" med fru *Vendela Andersson-Sörensen* som gäst i Margaretas parti. Fru *Sörensen* tillhör kongl. operan i Stockholm, der hon varit en af de förnämsta dragningskrafterna. Sångerskan kommer sedermera, att sjunga Julias parti i operan "Romeo och Julia".

I morgon firar Fru *Therese Elffors* å stora teatern sitt 55 års jubileum som skådespelerska. Hon spelar då *Mor på Tuppen* i tvåaktaren "På gröna Lund" samt *Celestas* roll i lustspelet "Från Amerika". Nog blir Teatern fullsatt den aftonen, ty många äro de vänner till Fru E. som vilja vara med om att fira veteraninnans jubileum.

"Sorg" heter en större grupp i marmor, af bildhuggaren *Edvard Brambeck*, som i dagarna kommer att införlifvas med konstsamlingarne i Göteborgs museum. Konstverket blir en af de närmaste dagarna tillgängligt för allmänheten.

"Störd Vigel", den stora taflan af *Weiser*, som f. n. finnes utstald å *Valand*, har lyckats tilldraga sig allmänhetens gunst och beskådas ganska mycket. Taflan är omsorgsfullt målad, med hänsyn till figurernas karaktäristiker. Särskildt må fästas uppmärksamhet på den luftiga slöjan, hvilken, nästan synes fladdra i luftdraget. Taflan är gripande och det hela erbjuder intresse, om verket just icke är något mästerverk.

Varieté du Boulevard har nu fått en ny stjärna genom *Fröken Zelma*. (Boulevardvariété är mycket för herrskapet "Z".) Hon är en briljant romanssångerska med klar och fyllig ton. Hon lär inte vara mera än 19—20 år och tyckes inte vara "gammal" på scenen emedan hennes hållning är något osäker — men när hon sjunger, ja, när hon sjunger — ja, då jublar publiken. — Fru *Maria Lundberg* strålar fortfarande, som tillförne, men reser i nästa vecka till Köpenhamn. *Syskonen Kilberg* (icke som jag förut kallat dem *Kilman*) frapper oss ännu en kort tid med saltmortaliska dansnummer.

Herr *Otterström* har "kolat vippen". *Källarmästare Hr. Rydin* tros blifva närmaste tidens Varieté "le allt i allo". — Bakelserna ha blifvit bra — och ölet ser bra ut. Nygis.

Jönköpingsbref.

Tändsticksmatadorerna här i "Stiekköping" hafva plötsligen anگریپits af en så panisk förskräckelse, att de i bokstaflig mening darra på sina fyllda penningskrin och vandra ängsliga omkring såsom för första gången plågade utaf samvetets röst. Saken är helt enkelt den, att en *Upsalafarbror* i riksdagen motionerat om förbud mot tillverkning af fosfortändstickor. Deraf tändstickspatronernas ängslan, ty de kalkylera att ett dylikt förbud (om det af riksdagen antogs) kunde sätta ett stort minus framför deras profitabla inkomster. — Emellertid hafva de vunnit en entusiastisk bundsförvandt: det *Sandvallska tull-, lif- och husorga-net* "Sm. Allah."

För någon tid sedan hade lilla redaktör *Björkman* svarfvat ihop en lång opistel (från "en aktad insändare," naturligtvis!) hvori han sökte bevisa att ett tillverkningsförbud af fosfortändstickor är rysligt skadligt, ty fosfortändstickorna äro både välsignelse- och inkomstbringande (säger kapitalistinträset, ja!) Det hade "den aktade insändaren" hört från så pass tillförlitligt håll, som af en (kapitalist-)läkare och af några tändsticksdisponenter. Men om "den aktade insändaren" velat göra sig besvär med att tillspörja några af vårt samhälles tusentals fabriks-slafvar, hade nog svaret blifvit helt annorlunda. Han kunde då fått höra berättas om, huru unga, lifskraftiga menniskor, efter blott några få års slaveri i de osunda fosforsalarne, förvandlats till både fysiskt och psykiskt ruinerade sjuklingar. Eller om samme insändare velat nedläta sig att något närmare studera fosforarbetarnes tärda, gulbleka hy, skulle han fått ett vida tillförlitligare svar än utaf hundratals (köpta)

läkareintyg. Hela Sm. Allahs ängsliga artikel är endast att betrakta som puder.

Inom poliskåren finnes åtskilliga personager, som förtjena en närmare granskning. För dagen må det vara nog med att presentera blott en — men ett lejon, vi kunna kalla honom F. Här har han gjort sig allmänt afskydd och hatad af folket för sitt råa och ohysade beteende mot särskildt den lägre situerade allmänheten. Flera ruskiga historier om karlens bedrifter ha kommit mig tillhanda. Betecknande för ifrågavarande person är hans uppförande i sitt eget hem, der han lär husera som en vilde, ofta misshandlande hustrun och barnen. Men vi skola ha ögonen på tyrannen, derest han ej vill lära sig moras.

En insändare har medelat mig följande: "Den religiöse patronaturen ("Lille vännen") å Trånghalla pr Jönköping vilja vi härmed rekommendera i allmänhetens hägkomst, speciellt för hans vedaffärer m. m. Hos åtskilliga personer här i staden hade bemälda herre ackorderat om vedleveranser, dervid utlofvande på tro och heder att varan skulle blifva prima och "målet" öfvervärdigt bra. Men den som grundligt förstod att kugga sina kunder, det var just "Lille vännen". Ty fränsett att veden långt ifrån var af bästa beskaffenhet, fingo ett par af vedemotagarna betala mer än det öfverenskomna priset; för de andra åter fattades i måttet en half aln, ett kvarter etc. Vackert och gudeligt handladt af ett "Guds barn" — inte sant?

Samma kristliga sparsamhetsteorier använder "Lille vännen" gentemot sitt tjenstefolk, dervid biträdd af sin kära äkta hälft. När hans dräng t. ex. efter ett hårdt arbete i skog och mark vid middagen kommer hem hungrig, får han till middag ofta några kalla potatisar och en bit sill. "ty" — säger fru patronessan — "det lilla som fans ha vi måst äta upp sjelfva." Den stackars drängen får till supé en svart gröt och gammal, sur mjölk. — "Lille vännens" liberalitet visar sig emellertid i sin glans, när han, då drängen har körslor i staden, ger honom 25 öre pr dag att lifnära sig på. Något som enligt drängens egen, trovärdiga utsago, ofta inträffat. Hva tyx? X.

Pastor H. härstädes representerar sitt heliga kall på ett egendomligt sätt. Troligtvis för att kunna betala de försvarliga forshufvor med hvilka han allt emellan kryssar omkring på stadsgatorna, är han en ifrig dyrkare af sportelväsendet och betingar sig särskild tribut vid vissa tjensteförättningar såsom barndop, för utfärdande af prestbetyg, dödsstateter m. m. Då vi hålla före, att dessa sportler af en Kristi kavaljer äro lika guldösa som **olagliga**, hoppas vi att allmänheten ej uppmuntrar dem med ett enda öre.

Om en viss "schåarebas" jemte några andra nobla Munksjöherrar, som, för att styrka sin supkassa, behagat genom diverse taskspelier öckra på arbetarnes enfald, skall jag berättas nästa gång.

Allmänheten ombedes att fortfarande komma ihåg mig med intressanta och sanningsenliga bidrag. Adress: Smedjegatan 26.

Argus.

Kongsbackabref.

Vår lilla kråkvinkel har på senaste tiden tilldragit sig en viss uppmärksamhet till följd af vissa herrars bedrifter.

Kongsbacka måste ju följa med sin tid; såsom varande en stor "sjöstad" (!) måste den naturligtvis ha en "konsul", likaledes "borgmästare och råd" etc. . . . Och när dessa stöttepinnar, på ett eller annat sätt börja svigta, käns det på flere mils omkrets, såväl i Helsingborg, som i rikets andra stad, der gamle Hedlund känner skakningen i sitt privata lif, kanske ända in i sängkammaren.

Och orsaken? Jo, kan ni tänka er, bara ett par eller tre, vackra, oskyldiga Swanar, som kommit, gudarne vete hvarifrån, men råkat slå sig ner just här i vår lugna småstad.

En af dem gör en "hederlig" konkurs, med 20,000 aktiva och bara 200,000 passiva, fullt modernt och tidsenligt, inte alls värdt att bråka om.

Icke dess mindre säger den icke lagstadda hustrun, som tillhör en högst egendomlig familj, opp sin tjenst och kvistar af tili Helsingborg.

En tid efter försvinner den andra Swanen, kusinen, rådmannen och garfvaren och ingen har reda på hvart han flytt. De som veta det tiga visligen. Sin svanesång har han nog inte sjungit, äfven om han kunde haft orsak dertill; ty karlen är inte mjeltsjuk, dertill är han alltför mycket "frantimmerskarl" som det heter, en ståtlig kraftfull karl är han och "kraftfulla menniskor älska lifvet", säger Heine. Troligen har han gått öfver Atlanten för att vara långt borta från kusinens trassliga affärer, i hvilka han lär vara invecklad; föröfrigt hviskas det om att han förskingrat af allmänna medel, mähända för att vid kritiska tillfällen hjälpa sin kusin.

Men rentieren *August Jönson* tyckte det vara bäst att sjunga svanesången. Han hade en gång varit nog dum att medelst en borgen på 25,000 kr. söka hålla konsul Swans fjädrar hvita och glänsande och i förtviflan häröfver begick han den sista dårskapen, den att skjuta sig. Men det moraliska ansvaret härför drabbar naturligtvis konsulen, fast han som andra dylika herrar, nog ger tusan i moraler.

Som sagdt: vår stad har sina storheter och der storheten fins, der finnes alltid elände af alla slag, falskhet, bedrägerier och ruttenheter i parti och minut och lifsglädjen blir landsförvisad.

Nej, stopp lite; vi ha ju **krogar**, der fins "lifsglädje" till salu; en liter brännvin och några "vänner" och sorgen skingras, samvetets röst döfvas — åtminstone för tillfället. Au revoir!

Fl. holländ.

HAGA-FLICKAN.

GÖTEBORGS-ROMAN

A F — R — M — N.

(3)

(Forts. från N:o 2.)

Sedan han en stund sålunda smekt den älskade varelsen, stälde han henne på golvet, då hon slog sina armar om hans ena ben och följde honom sålunda som en liten älsklig parasit i hans rörelser med benen.

Han sade till gumman, som, inom parentes sagdt, sedan många år tillbaka var enka efter en jernbärare:

— Mor Stina tror att jag skall fira Gustaf Adolf . . . Inte alldeles så är det . . . Vi ha i dag avslutat utarbetet för året och mästern Boström har bjudit på traktering på trettio . . .

— Aha, då förstår jag . . . Det är därför han tagit på sig söndagskläderna och kommer i förbigående och hälsar på lilla Anna . . .

— Jaha, precis, och inte behöfver jag fråga hur Anna mår . . .

— Det gör han rätt i, Johnsson, afbröt gumman, hennes utseende hoppas jag talar för både henne och mig! . . .

— Ja, det är säkert att hennes små vackra rosor på kinderna skulle glädja Guds englar, utropade Johnsson ånyo omfamnande sin lilla dotter.

Derpå sade han till gumman:

— Se här 20 riksdaler för den kommande månaden, min snälla madam Andersson.

— Det var bra . . . det var bra . . . lägg pengarna der på bordet . . . han är då alltid punktlig, han, Johnsson.

— Nej, tro mig, madam Andersson, jag inbillar mig inte, att jag betalt min skuld hvar gång jag lämnar den öfverenskomna månadspengen . . . nej, jag är hvarken så dum eller otacksam . . . hundra riksdaler till i månaden skulle jag vilja betala, om jag förtjente så mycket . . . för madams godhet och utmärkta omvårdnad för min älskade flicka . . .

Ur enkans bröst framträngde en djup suck.

— Ja . . . muhlade hon . . . Jag älskar detta barn lika högt, som om hon vore min egen dotter . . . Jag känner att jag skulle gråta mig till döds, om jag nödgades skiljas från henne . . .

— Skulle madam skiljas från henne? frågade Johnsson häpen.

— Ja, gunås så visst . . . kanhända rätt snart . . .

— Men hvarför det, min snälla madam? . . .

— Ja . . . hvarför, sade hon ånyo med en djup suck. Johnsson fortsatte:

— Stina har lofvat mig att vårda Anna till den dag kommer, då jag sjelf kan taga henne till mig för att sköta mitt lilla hushåll . . . och det kan inte ske så snart . . . kanske inte på tolf år . . . kanske inte då heller . . . Nog kommer Stina ihåg det löftet alltid? . . .

— Kommer ihåg? Nog mins jag det löftet, kära Johnsson . . . var säker om, att det jag en gång sagt, glömmes jag inte i första vänner.

— Nå hvad pratar hon då för slag?

— Hvad vill Johnsson att jag skall göra? — fortsatte gumman — Det finnes omständigheter i lifvet, som ännu kan göra den bästa vilja oförmögen . . . det inträffar saker så rysliga, att en kan bli förskräckt bara en tänker derpå och som en inte kan förhindra . . . då ens vilja och handlingar gagna till rakt ingenting . . . Man kan inte fullgöra sina löften, om man vill aldrig så gerna . . .

— Hon tvärstannade med sitt ordflöde.

— Jag tror jag förstår! — hviskade plåtslagaren.

— Hör nu — fortsatte den gamla Stina — jag skall helt kort berätta, hur hela saken hänger ihop . . . aldrig häst som jag är rädd att det inom en vecka inte är någon hemlighet för någon . . . Johnsson vet att jag aldrig handlat oärligt mot någon människa?

— Aldrig . . . aldrig i lifvet! — utropade Johnsson — mor Stina är den bussigaste människa i hela Göteborg, det erkänner alla . . .

— Ja, gunås . . . och därför är jag om åtta dagar utan hem . . . utan bröd . . . kanhända hänvisad till "Bracken", såvida jag inte kan få mig någon plats som hushållerska och derigenom mitt lefvebröd . . .

— Skulle mor Stina? Omöjligt! . . . En rangerad person! — utropade arbetaren.

— Ja, är det intë förvånande?

— Jo, snälla Stina . . . Jag tror knappt mina egna öron, försäkrade han.

— Sanning är det emellertid . . . en sorglig sanning . . .

— Men hur kan det komma sig . . . hur hänger det ihop? frågade Johnsson med orolig nyfikenhet.

— Jo, hör på . . . Jag har senaste tiden haft riktigt svåra motgångar . . . Som Johnsson vet, hade jag för två år sedan tretusen riksdaler banko i reda pengar på sparbanken . . . Då var det konsul Backman öfvertalade mig att köpa huset här för aderton tusen riksdaler riksgälds och som jag inte egde mera än fjärdedelen, var jag inte mycket för den affären, men sedan konsulen öfvertygat mig att inteckningarna fick stå kvar för det rästerande och jag sjelf trodde att jag skulle kunna göra rätt för mig i enlighet med köpekontraktet, gick jag in på köpet . . . Sålunda har jag nu haft öfver 200 riksdaler att betala för hvarje kvar- tal . . .

Det har nog gått ganska bra till för ett par månader sedan och det kom sig af att jag hade lånat till handlare Zetterblad här i 27:an hundra banko och till skraddare Asserlind på Nygatan 100 riksdaler . . . Jag hade hjälpt dem flera gånger och fått igen pengarna, men denna gången var det omöjligt . . . dessutom har jag här på taflan en hel hop fordringar som det varit omöjligt att få in . . . Jag har sedan den 1:ste oktober, då pengarna skulle inbetalats för detta kvartal, haft flera anmaningsbref derifrån och nu senast har konsulen skrivit till mig, att om jag inte före november månads utgång inbetalt beloppet med straffränta, tages huset ifrån mig och då förlorar jag enligt kontraktet äfven de pengar jag betalt. I dag voro stadstjernerne Hallberg och Ivarsson här och uppläste papper från Rätten om det samma . . . Oh! jag är alldeles olycklig . . . Johnsson må tro att det blir ett hårdt slag för mig att få gå ifrån allt hvad jag med ärligt arbete förvärfvat mig . . . tretusen banko, det är pengar det för en sådan en som mig . . .

Men jag har skrivit till en rik släkting, som bor på landet och begärt få låna femhundra riksdaler mot ny inteckning i huset . . . han är rik och ungarl och jag väntar svar i morgon . . . lyckas det, så är jag räddad, i annat fall kanske jag måste göra konkurs, ty jag har äfven senaste tiden måst taga både mjölken och brödet på krita och är skyldig både mjölkbonden och bagaren rätt mycket och då skall man i lagens namn taga ifrån mig allting, så att jag kommer att stå blott och bar som jag nyss sade . . . Johnsson inser således mycket väl att jag under dylika omständigheter inte längre kan ha lilla Anna utan blir tvungen att återlemna henne, vår lilla kära Anna, . . . Johnsson förstår det nog, inte sant? . . .

Arbetaren, Annas fader, förstod det der allt för

väl. Han hade tyst åhört hennes berättelse, men hans fuktiga ögon och förtviflade utseende sade mer än ord.

— Ja min snälla Mor Stina — utropade han till slut — Gud är mitt vittne, att om jag kunde hjälpa henne ur denna förlägenhet genom att gifva mitt hjer-teblod, skulle jag inte tveka en minut!

— Jag tror nog det, Johnsson, svarade gumman med ett svärmodigt leende — han är en bra karl, han, men hans hjer-teblod är behöfligt där det är och för-rästen skulle det inte förändra affärens ställning . . .

— Jag skall laga så, att jag kan komma hit i mor-gon afton se'n jag slutat mitt arbete, för att få höra om Stina fått svar från slägtingen på landet och om han går in på att låna ut pengarne . . .

— Ja, gör det, så är han duktig . . . så skall jag tala om slutet på historien, då han ju fått reda på dess början . . . och så får han klappa om Anna igen . . . men inte räknar jag mycket på min släg-ting och det råder jag Johnsson att inte heller göra utan i stället allvarligt tänka på att få tag i någon annan som kan ta lilla Anna "Haga — flickan", som moster Tilda på Kronan kallar henne — om jag inte kan behålla henne

Tiden hade emellertid under samtalet framskridit så att Annas fader måste skynda sig för att i rätt tid hinna fram till 31:an utan att låta vänta på sig.

Han lyfte upp Anna och tryckte henne ännu en gång till sitt bröst, skakade hand med Mjolk-Stina och hastade i väg med hjärtat fylldt af en obeskriflig ängs-lan, under det han iruktlost frågade sig sjelf hvar han skulle kunna finna en trygg tillflyktsort för sin lilla dot-ter, om, hvilket syntes allt för troligt, Stina skulle kros-sas af olyckan.

Han tänkte öfver att lagarne kunde vara sådana att endast därför, att då en person, med kontrakt förbundet sig betala en viss ränta på en skuld i ett hus, hvari den egde fjärdedelen, äfven denna kunde "under sken af lag och rätt" frånöfvas, därför att räntan icke inbe-taltes i tid. Mången har tänkt derpå sedan den da-gen, men ännu i dag kan samma röfveri under sken af lag och rätt bedrifvas och sorgligt nog praktiseras det allt för ofta af de hjärtlösa inteckningsprocentarne.

— Och en sådan kvinna som Mor Stina, en sådan fostermor för Anna kan jag aldrig mera få, sade han för sig sjelf, då han svängde snedt öfver domkyrkopla-nen och försvann i den mörka Korsgatan.

Männe han anade vidden af den olycka, han gick att möta?

Troligen intel!

KAP. III

Nykterdansaren.

31:an var ett trakteringsställe eller värdshus, belä-get vid Gustafshem på Stampen. En parodi derpå finnes ännu i dag på samma plats, der små treffiga och stundom blodiga slagsmål med värden arrangeras. Vid tiden för denna berättelse innehades 31:an af "traktör" C. J. Flygare, den allmänt kände och för sina hu-moristiska upptåg å la Barnum beryktade "Calle Flyga-re."

Hvem har inte hört berättas en mängd tokroliga saker om Calle Flygare? Vi tro att hvarje Göteborgare hört omtalas, hur han till exempel en gång, då han var i knipa för pengar lät annonsera en stor och maka-lös kapplöpning och derigenom lockade "hela staden" dit bort, samt att, när det kom till kritan, var det he-la blott ett skämt — för att samla folk på hans krog, sälja dryckjom åt den törstande och på snabblopne väntade enfaldigheten, för att få sitt behof af pengar afhjelpat. Och huru godt skrattade han icke, då ett

dylikt upptåg lyckats. I det längsta var han ganska broderligt omhuldad af stadens polismyndighet, hvilket berodde mycket på att han väl förstod att med finkel smör-ja igen ögonen på dem som skulle haft ögonen öppna, men han hade äfven en broder bland höga vederböran-de vid polisen, den eljest för sin skarpsynthet och opar-tiskhet kände polisskommisarien A. F. Flygare. Den-ne bodde på Hagaheden och har platsen der efter ho-nom fått namn af "Flygarns Haga", ett namn som den med stolthet än i dag vill bära trots arkitekternas och stadslandtmätarnes protester. Der lär det ha varit som Calle Flygare i egenskap af inhysesshjon med in i döden bibehållen humoristära ändade en vidlyftig lefnadssaga.

Vid berättelsens tid var han ännu i sin krafts blomstringsdagar.

31:an innehöll endast lokaler för utskänkning. Nedra bottens ena ända inåt gården inrymde den hvar-dagliga krogen, men för öfrigt fanns en massa rum och mindre salar både på nedra botten och en trappa upp för tillställningar och "enskilda rum".

I öfre våningen var det Plåtslagare Boströms ar-betare fått sig upplåtna ett par rum på mästarns be-kostnad för firande dels af "utarbetets" avslutande för året, dels attäckandet af Krigarkungens byst samt dels och icke minst för att dricka en skål för den oförväg-ne kamraten Calle Johnsson, som på middagen riske-rat sitt lif för att från dödens käftar rädda en under-ordnad kamrat.

Klockan slog fem.

— Nå, äro alla komna? — frågade Boström, dra-gande upp ur fickan sin stora spindelurs-rofva med dubbla massiva och kontrollerade silfverboetter:

— Nej, vi vänta på Calle Johnsson! — steg verk-gesällen Olsson bugande fram och upplyste.

— Nåja, vi kunna ju stiga in så länge . . . jag känner hans punktlighet . . . han låter inte länge vänta på sig — sade Boström.

De stego in i rummet intill. Hit hördes glam och skämt af en manlig och flera kvinliga röster från ett ännu längre in i våningen beläget rum, som tydligtvis var tidigare bestäldt, eljest hade nog mästern Boström lagat sig "enskildt rum" utan genomgång.

En liflig skänkjungfru, nätt och smakfullt klädd, passade genast på för att börja serveringen af den be-stälda maten.

Bordet, praktigt upplyst af ett stort antal talgljus, erbjöd en inbjudande anblick för våra gäster, hvilka samt och synnerligen egde magar, icke förstörda af, vare sig svälttullar eller Flodmanska matserveringar.

Det var belastadt med kraftiga rätter till smörgås-bordet, delikat skinka, lübsk medvurst, Hisingsost, Ly-sekils anjovis m. fl. läckerheter.

Vid hvarje kuvert stodo tre glas, ett för svensköl, ett för bränvin och ett för vinet till efterrätten. De bebådade täta och eldiga libationer.

En enda sak fattades på bordet.

Det var vattenkarafinen.

Den var icke glömd; det var i sin ordning att den skulle fattas — naturligtvis på traktörens fina beräk-ning.

Under det sällskapet lade i dagen en högljudd be-undran öfver anordningarne och den rara maten samt sin stumma längtan efter glasens påfyllning, anlände Calle Johnsson.

Mästarns "spindelrofva" visade fem minuter öfver fem.

Han helsades entusiastiskt välkommen af kamra-terna.

Mästern Boström gick honom till mötes och förde honom afsides, sägande:

(Forts.)

Stora Teatern.
Söndagen den 28 febr. kl. 7 e. m.
Operan FAUST

Mindre Teatern.
Söndagen den 21 febr. kl. 1/2 8 e. m.
Skådespelet Stulen Lycka.
och komedien *Hata mig herre.*

Varieté du Boulevard.
Hvarje afton **Konsert- & Varieté-**
föreställning, hvardagar kl. 1/2 8—11,
Sön- och Helgdagar kl. 7—11.
Entré: Läktaren 75 öre.
Salongen 50 " 4

Panorama International
Norra Hamngatan 38
bjuder Göteborgs publik
Billig Lustresa
genom hela världen
till pris för Barn 20 öre och för äldre 30 öre. 8

Opera-Källaren.
Table d'hôte
serveras från kl. 1 till kl. 5. e. m.
Smörgåsbord, 2 rätter mat med öl
Pris En krona.
OBS. Soupeserveringen fortgår efter repre-
sentationens slut. 29

Haga Tidnings- & Annonskontor
Flyttadt
till 7 Magasinsgatan 7.

Yhnells Konditori
och
Café
rekommenderas.
14 Husargatan 14. 7

Johan Larsson's
Skoaffär.
Korsgatan N:o 2.
Rekommenderas. 28

Största och vackraste
Tårta
för 3 kronor samt
Krokan
för 5 kronor levereras af
J. Chrysander,
45 Södra Hamngatan 45.
42 Köpmangatan 42. 19

Teater-Premie-Obligationer

garanterade af Stockholms stad.
Dragning två gånger årligen:
1:a Maj och 1:a November
Vinster, 1 å 40,000 kr., 1 å 10,000 kr., 3 st. å 5,000 kr., 15 st. å 1,000 kr.,
40 st. å 500 kr. och 750 st. å 30 kr.
Säljes kontant till dagens kurs och på afbetalning från kr. 2: 60 i månaden af
Obligationskontoret,
H. L. YGBERG,
Nedra Qvarnbergsgatan N:o 16, Göteborg.
OBS! Ekonomiskt oberoende kan ernås utan kapitalförlust genom inköp af en enda obligation. 16

FLYGELZITTRAN

det bästa, mest lättlärdas husinstrument. Pris 25, 45, 65 och 110 kr.
I samma betalning ingår noter och full undervisning.
Kan läras af hvem som helst inom några få timmar! De, som tvifla
härfpå, kunna få taga proflektioner gratis.
Intyg finnes från köpare. Vacker, mjuk, behaglig klang! Finner allt större sprid-
ning och erkännande här i staden. Säljes äfven på afbetalning. Rabatt lämnas då
flera stycken tagas.
Närmare upplysningar lämnas och beställningar emottagas å verkstaden i "Tabor" Vester-
gatan 2, Annedal (Ingång genom herr Esséns cigarrbutik).
John Bertels, uppfinnare och ende fabrikant af flygelzitrar. 15

C. H. STRÖM & Co.

Torggatan 24. — 24 Torggatan.
Priser å Färdiga Kläder:
Helkostymer från 25 till 80 Kr. Öfverrockar från 18 till 70 Kr
Byxor från 6 till 25 Kr. Västar från 4 till 10 Kr.
Hattar, Skjortor, Kragar och Manschetter m. m., sort urval.
Skrädderirörelse.
Rock, Byxor, Väst och Öfverrock kunna erhållas, efter order, färdiga inom 14 timmar
Obs! Reela varor och fullt ärlig behandling tillförsäkras. Garanti för välgjordt skrädderiarbete 24.

Nya Speceriaffären

Stort och väl sorteradt lager af
Specier — Kaffe,
7 Husargatan 7. 5
socker,
Mjöl.

Larssons Hattfabrik,

Kungsgatan 21, Göteborg.
Rekommenderar sitt väl sorterade
lager af såväl finaste som ordinära
Hattar & Mössor
till fabrikspriser.
Statens Telefon 97. 11

Obs. Realisationen

i Eugen Moser's
Franska Skomagasin
Grand Hôtel Haglund
fortgår till slutet af månaden.
Obs. De billiga priserna. 12

L. A. Cederfeldt,
Skomakeriaffär,
Magasinsgatan 18.

Beställningar till olika priser och
faconer.
Halfsulning och kläckning på c:a
30 min., för dem som det önska. 23

Album! Album!

(Svensk tillverkning!)
Psalmböcker! Psalmböcker!
All konkurrens omöjlig!!
Obs! Till kända reela personer lämnas
Album och prima Psalmböcker på afbetalning.
O. Svenssons Bokhandel,
3 Husargatan 3. 10

?? Fråga efter
Erik J. Gustafssons
Bröd!! 17

Obs. Carl M. Olsons Atelier

Masthuggstorget.
Utföres 1:sta Klass Fotografier.
Allm. Telefona N:o 57. Obs. adressen. (27)

Till Sveriges billigaste priser försäljas Glas-
och Porslinsvaror, Lampor, Lyktor samt

Bosättningsartiklar, Leksaker, Kappsäckar,
och Väskor m. m. m m 26

Handwritten signature: Erik J. Gustafsson & Co.

uppköper och försäljer begagnade bättre herrkläder.
Frackkostymer till utbyrning.
Allm. Telefon 191.
Torggatan 12. 25

